

ΕΤΟΣ ΣΤ΄.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘ. 263

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΟΜΕΝΗ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΚΟΥ ΛΕΠΤΑ 10

Τιμή ετήσιας συνδρομής προπληρωτέας διὰ μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20
Ἡ Διεύθυνσις τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς οδοῦ Ἰπποκράτους ἀριθ. 5, παρὰ τῇ πλατείᾳ τοῦ Πανεπιστημίου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Φεβρουαρίου 1884.

ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟΝ

(Εἰκόνες τῆς Ἀποκρηῶν ἐν τῷ μέσῳ τῆς Τεσσαρακοστῆς).

ΕΙΚΩΝ Α΄.

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ τὴν οἶκον Ἀκαδημίας. Εἶνε ὀγδόη ὥρα καὶ ἡμίσεια τῆς ἐσπέρας, ἀλλ' οἱ φανοὶ δὲν εἶνε ἀνημμένοι. Εἰς τὸ δημοκρατικὸν ἡμερολόγιον εἶνε ἀναγεγραμμένον τὸ πρῶτον τέταρτον τῆς Σελήνης διὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην καὶ ἐπομένως ἀρέθῃ εἰς αὐτὴν ὁ φωτισμὸς τῆς πόλεως. Ἄλλ' ἡ σελήνη ἀκούουσα ἀδιακόπως κατ' αὐτὰς ἀντηχοῦσαν τὴν ἀναφώνησιν ἡ λ λ ο ς, ἡ λ λ ο ς καὶ ἐκλαμβάνουσα αὐτὴν ὡς διαδήλωσιν ἐχθρικήν κατ' αὐτῆς δὲν ἐμφανίζεται. Τὸ σκότος εἶνε τόσον βαθύ ὥστε διαβάτης τις ἐκλαμβάνει τὸν κ. Καζάκη ἀντὶ τοῦ κ. Καλλιγᾶ.

Περιπολῖαι ἰππικῶν, πυροβολικῶν, χωροφυλάκων, κλητῆρων διέρχονται διὰ τῆς οδοῦ φρουροῦσαι τὴν εὐδαίμονα συνοικίαν, εἰς τὴν ὅποιον κατοικεῖ ὁ δικτάτωρ. Ὁ κ. διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἐπὶ κεφαλῆς ὁμάδος ἀστυνομικῶν ὀργάνων ἐκλαμβάνων τὴν συστάδα τῶν κυπαρίσων ἐν τῷ παρακειμένῳ τοῦ Πανεπιστημίου κήπῳ ὡς συνάθροισιν συνωμοτῶν, σπεύδει νὰ τὴν διαλύσῃ, ἀνασηκόντων τὰς χειρῖδας καὶ ἤδη καταφέρει ἕνα γρόνθον κατὰ τῆς πρώτης κυπαρίσσου ὅτε διακρίνει σκιάν διολισθαίνουσαν εἰς τὴν γωνίαν τῆς οδοῦ. Πλησιάζει καὶ βλέπει ὅτι εἶνε μετημφισμενὸς φέρων δοκίμιον.

— Βρὲ τὸν μαγκούφ! ἀνακράζει ὁ διευθυντὴς· θὰ τὸ ἐξέχασεν ἔτι ἀπέρασάν ἢ ἀποκρηαῖς! Κατεπάνω του!

Οἱ κλητῆρες ὁρμοῦν καὶ κόπτουν τὸν δρόμον πρὸς τὸν προσωποδόφρον, ὅστις ἡμῶς δὲν πτοεῖται, ἀλλὰ προχωρεῖ ἀξιοπρεπῶς πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. προέδρου τῆς κυβερνήσεως.

— Ὁ Μυλωνᾶς θὰ εἶνε! λέγει ὁ διευθυντὴς, καὶ θὰ σκοπεύῃ νὰ δολοφονήσῃ τὸν Πρόεδρον.

Οἱ κλητῆρες ξιφουλκοῦσιν ἀμέσως καὶ περιστοιχίζουσι τὸν μετημφισμενόν, ὅστις λαμβάνει τὴν χεῖρα τοῦ κ. διευθυντοῦ καὶ οὖρει αὐτὸν παράμερα, ἐξάγει ἐν φῶσφρον, τὸ ἀνάπτει καὶ τῷ ἀποκαλύπτει τὴν μορφήν του. Ὁ διευθυντὴς ἀφίνει κραυγὴν ἐκπλήξεως

καὶ ἀποσύρεται εὐσεβάστως, ἐνῶ ὁ προσωποδόφρος προχωρεῖ βραδέως καὶ εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πρωθυπουργοῦ.

Εἰς ὑπαστυνόμος πρὸς τὸν διευθυντὴν:

— Μά, κύριε διέθοντά!.. Εἶν' ἀκόμη Ἀποκρηά;

Ὁ διευθυντὴς ἀποφθεγματικῶς:

— Σκασμός! Πρέπει νὰ μάθῃς εὖ διὰ τὸν κύριον Πρόεδρον ἢ Ἀποκρηὰ δὲν παύει ποτέ.

ΕΙΚΩΝ Β΄.

Τὸ σαλόνιον τοῦ πρωθυπουργοῦ· οἱ φίλοι καὶ οἱ ἐπιστήθιοι κάθονται κύκλῳ, ὁ δὲ πρωθυπουργὸς ὁμιλεῖ ἐξηγῶν τὴν πολιτικὴν πορείαν του εἰς τοὺς μαθητάς.

— Σᾶς ἔλεγα λοιπὸν, κυριοὶ, ὅτι τὸ σκάφος τῆς πολιτείας ἔχει ἀνάγκη ἐνὸς ἐμπειροῦ κυβερνήτου. Ὁ καπετάνος εἰμ' ἐγώ... .

Μία φωνή:

— Καὶ αὐτὸς τοῦ εἶνε Ἰσὶας Πάτρας;

— Αὐτὸς εἶνε ὑποκαπετάνος... Ἐγὼ προλέγω τὰ μέλλοντα καλλίτερα ἀπὸ αὐτὸν, καὶ οὐκ ἰσὶας Πάτρας, ἀλλὰ καὶ τὰ παρόντα. Καὶ σᾶς λέγω ὅτι ἀπόψε θὰ ἴδῃτε ἕνα ἐπίσημον ὑποκείμενον νὰ ἔλθῃ ἐδῶ, τοῦ ὁποιοῦ ἢ προσχώρησις θὰ προξενήσῃ μεγάλην ἐντύπωσιν.

Εἰς βουλευτῆς:

— Αὐτὸ τὸ εἶπε καὶ ὁ Αἰῶν.

— Τὸ εἶπε διὰ νὰ πληρωθῇ τὸ ρηθὲν· «Καὶ ἕως τοῦ Αἰῶνος τὸ θέλημα αὐτοῦ.» Θὰ ἐκπλαγῆτε ὅταν μάθετε ποῖον εἶνε τὸ ἐπίσημον ὑποκείμενον τὸ ὅποιον θὰ προσχωρήσῃ εἰς τὸ κόμμα... .

Εἰσέρχεται εἰς ὑπηρετῆς λέγων πρὸς τὸν πρωθυπουργόν·

— Κύριε, εἶνε ἕνας Μακεδόνος τοῦ θέλει νὰ ἔλθῃ μέσα!... .

Ὁ πρωθυπουργός:

— Μακεδόν;... νὰ τοῦ εἰπῆς ὅτι δὲν ἐνδιαφέρομαι διὰ τὴν Μακεδονίαν!

Ὁ ὑπηρετῆς:

— Ὅχι κύριε!... εἶνε ἕνας μασκαρᾶς.

Ὁ πρωθυπουργός:

— Μασκαρᾶς;... τότε ἄς ἔλθῃ εὐχαρίστως.

ΕΙΚΩΝ Γ΄.

Εἰσέρχεται ὁ μετημφισμενὸς καὶ διασχίζων τὴν αἴθουσαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοινῆς ἐκπλήξεως ἐμβαίνει εἰς τὸ ἰδιαίτερον γραφεῖον τοῦ πρωθυπουργοῦ. Ζωηραὶ συνομιλῖαι συνάπτονται περὶ τοῦ μυστηριώδους προσωποδόφρου καὶ ἐκφέρονται διάφοροι εἰκασταί.

Ο πρωθυπουργός από της θύρας του ιδιαίτερου του γραφείου προς τον άγνωστο μεγαλοφώνως:

— Θά είσθε πολύ κουρασμένοι; επιθυμείτε όλίγον τσάι; . . .

Ο άγνωστος:

— Όχι, προτιμώ όλίγην σουμάδαν.

Είς βουλευτής εκ των έν τω παλατίω:

— Σουμάδαν ζητεί; . . . Λοιπόν είνε ό άρχηγός της αντίπολιτεύσεως; προσεχώρησε και αυτός εις τό κόμμα μας; ζήτω! . . .

(Γενικάί έπευφημιαί και ζητωκραυγαί).

ΕΙΚΩΝ Δ'.

Τό ιδιαίτερον γραφείον του πρωθυπουργού. Ο μετρητισμένος άφαιρεί τό προσωπίον και φαίνεται ό ύπουργός των έσωτερικών κ. Λομβάρδος. Γελώσιν άμφότεροι.

Λομβάρδος:

— Λοιπόν υπεκρίθην καλά.

Ο πρωθυπουργός:

— Έξαιρετα! είσαι άριστος ύποκριτής.

— Όστε ή μασκαράδα επέτυχεν;

— Άφού την διενήργησες έσύ! . . . αυτό είνε τό μεγαλειότερον talent σου.

ΖΑΓΑΡΗΣ

ΣΗΜΒΙΩΣΕΙΣ

Ός να εντράπη ή Άποκρηά μας από την κατ' αυτής επί άναίθησιν και νόστα κατακραυγήν, έσυμμάζευσεν όλίγον την παρελθούσαν Κυριακήν τό κουρέλιμα της, ένίφθη, εκτενίσθη και παρέστη εις τό άναμένον αυτήν κοινόν των Άθηναικών δρόμων όχι πλέον ως ρυπαρά έπαίτις, Άποκρηά ύποβάτις, αλλά έξυπνη, έξυπνη. Και την φαιδρότητα, δι' ής ύπεδέχθησαν αυτήν οι άγαθοί πολίται του δεψώντος διασκεδάσιν Άστεως, έδιπλασίαζεν ή ιδέα ότι δεν παρήλθεν επί τέλους και ή έφετηνή Άποκρηά άνωθεν της πόλεως μας, χωρίς να ευδοχήση να ρίψη και εις αυτήν μίαν χρυσήν άκτίνα ή κανέν ηΐδυσμα εκ των έν τω μαγικώ καλάθιω της.

Και είχαν δίκαιον οι πτωχοί Άθηναίοι. Έκόντευαν να συμφωνήσουν με τον «Άσμοδαϊόν» ότι δεν χρειάζεται ιδιαίτερον δήθεν χρονικόν διάστημα διά την Άπόκρευον, αφού πράγματι αυτή άρχίζει από της 1ης Ιανουαρίου εκάστου έτους. Και βλέποντες την παρωδιάν της Άπόκρευ, ήτις διήρχετο τας όδους της πόλεως, άξιοΐσα να σπείρη γέλωτα και να θερίση χειροκροτήματα, δεν ήξευραν τί να ύποθέσουν. Είχαν δραξιν να διασκεδάσουν και έν τούτοις δεν ήδύναντο. Καί παρατηρούντες τον Κοσσονάκον άναίθουκα τεβαίνοντα την όδον Σταδίου ήρχισαν να φοβούνται μήπως ό κ. πρωθυπουργός ενόμισεν άρκετήν προς διασκέδασιν του λαού του την πολιτικήν Άπόκρευον και άπηγόρευσε την συνήθη. Ο δέ Κοσσονάκος επέδλεπε προς εκτέλεσιν της άποφάσεως.

Εύτυχώς ό κ. πρωθυπουργός γνωρίζει καλά τον λαόν του και ειζεύρει ότι είνε χειρότερος του ρωμαϊκού; δεν τον μέλλει άν δεν

τώ παρέχουν rapem, πάντοτε όμως θέλει εიცεenses. Διό τούτο ό κ. πρωθυπουργός, όστις τά πάντα δύναται να πράξη ύπέρ του λαού του, άρκεί ό λαός να μη θελήση να τώ ζητήση λόγον των πράξεών του ποτέ, και επί κάρρου άκόμη άνέθη και έδημηγόρησε προς τον λαόν του, que oki μόνον έδημηγόρησεν, αλλά με μαρτυρικήν ύπομονήν και ευαγγελικήν άνοχήν έδέχθη βροχήν φασολίων, εύχόμενος ίσως καθ' έαυτόν, όπως ό λαός ούτος τώ ρίπτει πάντοτε φασόλια, αλλά μη τώ επέλθη ποτέ ή ιδέα να τώ ρίψη και λίθους.

Οι σύλλογοι έβοήθησαν αυτόν εις τό έργον του της άναστάσεως της Άθηναικής Άπόκρευ και ή Άποκρηά μας χάρις εις την έγκαιρον επέμβασιν του κ. πρωθυπουργού και την πρόθυμον αντίληψιν των συλλόγων μας, όστινες πάντοτε έφάνησαν ευεργετικοί τή κοινωνία μας, είτε διοργανίζοντες χορούς, είτε άγοντες μ α σ κ α ρ ά τ α ς, εσώθη.

Και εκινείτο τό πλήθος, όχι πλέον άσφυκτιών και βαρυνόμενον και μη γνωρίζον τί θέλει και πηγαινοέρχεται εις τους δρόμους, αλλά φαιδρόν, ζωηρόν, με την πεποίθησιν ότι κάτι είχε να ιδή, κάτι νακούση άληθώς άποκρηάτικον και διά τό όποιον ήξίζε να ύφίσταται όλον εκείνον τον συνωθησμόν και την φασουλοβολία.

Άλλ' άν ή παρελθούσα Κυριακή ήτο βασιλεία της όδου Σταδίου, Τρικούπης με σκαθί, Σύλλογος τή Άδθηρα, πλατεία του Συντάγματος, Περικλέτος αντιπροσωπεύων εύπρεπέτερον τό έθνικόν θέατρον ή ό Έθνικός Σύλλογος, μακαρονάδα και Σταμούλης άμαξοδρομίων, ή Καθαρά Δευτέρα ήτο ειδύλλιον, ποήσις, κύμα, φλοίσβος, τό Νέον Φάληρον ένθουμούμενον τας καλλιτέρας έποχάς του βίου του, ιπποσιδηρόδρομος, στρείβια και Κατσιμπαλης αναλογιζόμενος μετά πόνου φυγής: — Άν όλον αυτόν τον κόσμον μπορούσα να τον μαζεύω εδώ κάτω κάθε βράδυ!

Άλλ' άν δεν έροβούμην τας άμαρτωλάς άναμνήσεις κατά την Τεσσαρακοστήν, θα έλεγα ότι όλον τό ειδύλλιον και ή ποήσις της Καθαράς Δευτέρας συνεκεντροΐτο εις τό γλέντι της θερμότερας άθηναικής καλλονής, ήτις καθισμένη εις ένα βράχον του Παλαιού Φαλήρου έρριπτεν εις τά κύματα τό ποτήριον, έφ' ου είχε κολλήσει τά χείλη της. Και τά κύματα έτύλισσον τό ποτήριον εις τον λευκόν των άφρόν, τό ένηγκαλίζοντο και τό συναπήγον μακράν. . .

Και έπειτα άνεβασμα εις τας Άθήνας και Εημέρωμα της Καθαράς Τρίτης και ήσυχία εις τας οικίας, σκόνη εις τους δρόμους, γαλήνη και ρεβίθια εις τους στομάχους και ως μόνα ίχνη της παρελθούσης τρικυμίας τά φασόλια, τά όποια πατεί τις άκόμη έν ταις όδοίς.

Έν ταις εκκλησίαις άκούεται ήδη τό «Κύριε των δυνάμεων», μεθερμηνεύμενον υπό της «Ήρας» εις «Κύριε των ρουσαρετίων και της άπαρτίας», τά σχολεία επανέλαβον τά μαθήματα και οι άνθρωποι τας εργασίας των, άρχίζει δε πάλιν ή τυπική και συνήθης ζωή.

Ταλαίπωρος Άποκρηά! Άν είσαι ή έορτή της τρέλλας, πάντως ή Σαρακοστή είνε ή βασιλεία της ήλιθιότητος.

Άλλ' έγώ έννοώ ν' ανατρέψω τους δρους και αφού έμεις Άμασκάρετος έν μέσαις Άπόκρευ, γίνομαι ήδη έν μέση τεσσαρακοστή

MASQUE

Ο άγιος; Δεν είνε άγιος; Τίς μ' έματήτησεν ή άπαρτία!

ΒΡΥΤΑΝΙΑ Η ΠΙΣΤΑΥ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΙΟ ΤΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

Πρό της νύκτς έποδόν του ύπουργείου των έσωτερικών

Είς άναίθιτων άρχαιοτήτων

Τίως πρέπει να τιμωρήσιν τονίους της καρδερίας;

- Είνε ποζό ντεμοχτέ, κυρία. - Ης έχουμε τό πράγμα αφού δι' έβρίθμε ή λίζις.

- Καπνίσει ή χέμο! - Ήρε, αφού χόρμισε και στο Παχάτι για μισρό με σίρνε; Χαχχαχχαχχαχ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΣΤΙΧΟΥΣ ΤΟΥ Κ. ΑΦΕΝΤΟΥΛΗ

ΙΕΡΟΝ

Κράκι μπόυμ! σκοτώνουν τὸ πουλὶ κοντὰ σὲ κάτι τοῦβλα,
Ποῦ κελαιδοῦσα κίτοῦ κίτοῦ κίτοῦ! ἐπάνω στὸ κλαδάκι.
Ψήνουν τὸ μαῦρο τσί τσί τσί! σὲ μὲ μὲ μὲ μὲ μὲ μὲ μὲ μὲ μὲ μὲ μὲ
Καὶ σπάζουν ἔπειτα τσί κ τσά κ! τὸ κάθε κοκκαλάκι.

Ἄμείως μὲ καὶ δυὸ φροῦστ-φροῦστ στήμ Παλιγγενεσία
Καὶ γράφει στίχους γρίτσι γρίτσι καθηγητῆς καὶ βάρδος,
Τοὺς στέλνει πᾶφ! στὸν ὑπουργόν διαβάζει μ' ἀπορία
Καὶ ψοῦτ καὶ ψοῦτ!... παρνίζεται ὁ κύριος Λομβάρδος.

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

Ἄφατον ἰλαρότητα ἐπροξένησεν εἰς τὸν Ἀσμοδαῖον
ἢ ἀφέλεια συναδέλφου τινός, ὅστις ὀμιλῶν περὶ προσεχούς ἀπο-
στασίας ἀντιπολιτευομένων βουλευτῶν πρὸς τὸ ὑπουργεῖον προσθέ-
τει ὅτι ἰδίως ἐνὸς ἢ μὲ τὰ βασίς θὰ παραγάγῃ ἐν τῷ
κωσιν. Βεβαιωθῆτε, φίλε συναδέλφε, ὅτι οὐδενὸς γραικύλου οἰα-
δήποτε μεταβάσις ἢ μεταμόρφωσις δύναται νὰ παραγάγῃ τὴν παρα-
μικρὰν ἐντύπωσιν, διότι τὰ τοιαῦτα εἶνε ἐκ τῶν συνηθεσάτων φαι-
νομένων τῆς συνταγματικῆς παρωδίας.

*

Εἶνε δέβαιοι πλέον ὅτι ἡ Θεσσαλία δὲν παρεχωρήθη εἰς τὴν
Ἑλλάδα, ἀλλ' εἰς τὸν Τρικουπην. Οὕτω τὴν δόξαν τῶν Θεσσα-
λῶν βουλευτῶν, οἵτινες τόσας δάφνας ἔδρεψαν προσκολληθέντες
ὡς ὄστρεϊδα εἰς τὸ τρικουπικὸν κόμμα, ἐζήλευσαν ἤδη καὶ οἱ σε-
βασμιώτατοι ἐπίσκοποι Θεσσαλίας ἀποφανθέντες ὑπὲρ τῆς γνώμης
τοῦ κ. Λομβάρδου εἰς τὸ πολυπαθὲς ζήτημα τοῦ ἀρχιεπισκόπου
Ζακύνθου.

*

Τὸ ψυχροσάββατον δὲν συνεκέντρωσεν ἐφέτος κόσμον πολύν, οὔτε
ἐχαιρέτισθη ὑπὸ τῆς συνήθους φαιδρότητος. Δὲν εἶνε δὲ παράξεν-
ον ἀφοῦ ὅλας τὰς ἐορτάς μας τείνει νὰ τὰς ἀπορροφήσῃ τὸ Φά-
ληρον, νὰ μεταφέρωμεν ποτὲ καὶ τὸ ψυχροσάββατον ἐκεῖ κάτω.

*

Ἄχρον ἄωτον ρυπαρότητος:
— Νὰ λερώνης καὶ αὐτὴ τὴν Καθαρὴ Δευτέρα!!

*

— Εἶνε ἀλήθεια πῶς μαλώσατε μὲ τὸν Ν... κοί σου ἄριζε
τὰ δόντια;...
— Νὰ μοῦ τρίξῃ τὰ δόντια; Μὰ δὲν τοῦστελε ἀκόμη τὴν
καινούργια ὀδοντοστοιχία τοῦ ὁ Πάμπανος....

*

Ὁ Δεκάστρος βαρυνθεὶς τῆν ἐλεύθερον βίον δημοσιεύει εἰς τὰς
ἐφημερίδας τῆς Βιέννης τὴν ἐξῆς εἰδοποίησιν:
« Ἀνὴρ μέσης ἡλικίας καὶ εἰς καλὴν οἰκονομικὴν θέσιν ζητεῖ
νὰ νυμφευθῇ νεάνιδα ἄνευ τέκνων.»
— !!!

ΒΙΒΛΙΑ

ΦΑΡΜΑΚΟΛΟΓΙΑ, Ἦτοι περὶ φύσεως καὶ δυ-
νάμεως καὶ χρήσεως φαρμάκων, ὑπὸ ΘΕΟΔΩΡΟΥ
ΑΦΕΝΤΟΥΛΗ, καθηγητοῦ ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ κ.τ.λ.
ἐκδ. Β'. τόμ. Γ', ἐν Ἀθήναις, 1884. Ὁ Ἀσμοδαῖος
προσμειδᾷ εἰς πᾶσαν εὐσυνείδητον ἐπιστημονικὴν ἐργασίαν, τοιαύ-
τη δὲ εἶνε ἀναντιρρήτως ἡ τόσῃ ἐπιτυχοῦσα καὶ εἰς δευτέραν ἐκ-
δοσιν παρουσιαζομένη μετὰ πλείστων βελτιώσεων «Φαρμα-
κολογία τοῦ κ. Θ. Ἀφεντούλη. Ἡ ἐπιτυχία αὕτη τοῦ πε-
παιδευμένου ἱατροῦ ἐν τῷ σταδίῳ τῆς ἐπιστήμης ἐλπίζομεν ν' ἀ-
πομακρύνῃ αὐτὸν ἐτι μᾶλλον ἀπὸ τοῦ ἀγνοῦ σταδίου τῆς κερ' ἡμῶν
πολιτικῆς καὶ τῆς ποιήσεως. Ἐννοεῖται ὅτι ἀδύνατον ἦθελεν εἶσθαι
νὰ εἰσελθῶμεν εἰς τὴν ἀνάλυσιν ἐκτεταμένου τεχνικοῦ συγγραμματος.
Περιοριζόμεθα νὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι ἡ ἐπιτυχία καὶ ἡ χρησιμότης
τοῦ ἔργου τοῦ κ. Ἀφεντούλη δὲν ἀμφισβητοῦνται. Πλήρης γνώσις
ὄλων τῶν στοιχείων τοῦ θέματος, κατάλληλος μέθοδος περὶ τὴν
ἐκθεσιν τοῦ ἀντικειμένου, εὐσυνείδητος περίληψις ὄλων τῶν φάσεων
τῆς ἱστορίας καὶ τῆς ἐνεργείας τῶν φαρμάκων, σαφήνεια καὶ γλα-
φυρότης περὶ τὴν ἔκφρασιν, ἰδοῦ ἐν συνόψει τὰ πλεονεκτήματα βι-
βλίου πολυτίμου μάλιστα διὰ τὴν σπουδάζουσαν νεότητα. Ἀμερί-
στως συγχαίρομεν τῷ κ. Ἀφεντούλῃ διὰ τὸ ἔργον του.

Ἡ διεύθυνσις τῆς ἀγαπητῆς εἰς πᾶσαν παιδικὴν καρδίαν «Δια-
πλάσεως» ἐξέδωκε νέον τομίδιον τῆς καλῆς τῆς «Βιβλιοθήκης», πε-
ριέχον στίχους τοῦ κ. Κατακουζηνοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Μοῦσα τῶν
Παιδῶν». Καίτοι ἡ ἐπιγραφή ἴσως θὰ ἦτο ὀρθοτέρα «Ἡ Μοῦσα τῶν
καλιμακιδίων», τὸ βιβλίον ὅμως κατ' οὐσίαν εἶνε κάλλιστον καὶ θὰ
εὐχαριστήσῃ πολὺ τὰ παιδιά ὑπὲρ τῆς τέφσεως καὶ τῆς διδασκαλίας
τῶν ὁποίων τόσον μεριμνᾷ ἡ «Διάπλασις». Τιμᾶται δὲ δρ. 1.50.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΟΥΡΗ
ΠΟΙΗΜΑΤΑ
ΤΟΜΟΙ ΔΥΟ ΑΝΤΙΦΡ. ΠΙΕΝΤΕ

Πωλοῦνται ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ τοῦ κ. Ἀντωνιάδου (ὁδὸς Ἑρ-
μού), ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν
καὶ ἐν τῇ Διευθύνσει τοῦ Ἀσμοδαίου.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ
(Διμυλίου Εἰμαρμένου)

ΠΑΙΔΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Πωλοῦνται καὶ ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ Ἀσμοδαίου
ἀντὶ δρ. ν. 2

Γ. ΠΑΜΠΑΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΙΑΤΡΟΣ

26 - ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ - 26

Ἄνωθεν τοῦ Γερμανικοῦ ἀρτοποιείου Σίε.

Δέχεται ἐπισκέψεις ἀπὸ τὰς 8 μέχρι τῶν 12 π.μ. καὶ ἀπὸ τὰς 2 μέχρι τῶν 6 μ.μ.

ΓΑΛΑΚΤΟΚΟΜΕΙΟΝ "ΓΛΥΚΟΒΡΥΣΙΣ,"
21. ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ, 21.

Γνωστοποιεῖται, ὅτι τὸ Γαλακτοκομεῖον ΓΛΥΚΟΒΡΥΣΙΣ πα-
ραδίδει ἀγνὸν γάλα ἡγελαδινὸν καθ' ἑκάστην ἑσπέραν εἰς τοὺς ἐγ-
γραφομένους συνδρομητάς ἐντὸς φιαλῶν καλῶς ἐσφραγισμένων.

ΧΑΒΙΑΡΙ κατάμαυρον πρωτίστως κοιδότητος κοκκω-
τὸν καὶ γευστικώτατον ἐκομίσθη προσφά-
τως εἰς τὸ Παντοπωλεῖον τοῦ κ. ΑΝΤΩΝΑΚΗ.